

מסורת הש"ס

(א) ויענינו סה: ושי"ן.
(ב) עדות פ"ח מ"ב, ע"ז
ע"ה, (ד) ויענין אחת
כקום בק"ר, (ה) ע"ז
ע: שבת מה: מה י"ג
(ו) טהרות פ"ה מ"ה
פסחים י"ג, (ז) ויענינו מו:
(ח) למיתא ספא כרישא
כל"ל מהש"ל, (ט) ויע"ע
מוס' פסחים י' ד"ה הלך,

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בלשת וכו'
שחפשיין, כי כפסוק
ויחפש ברה"ש מ"ד
המרגום ובלש:

הגהות הב"ח

(א) גמ' מון הני נמי
דגבני: (ב) שם דלא
(עקב) מו"מ, וי"צ ס"א
עקר וכן משמע מפרש:

מוסף רש"י

כל כהנות שנמצאו
בתוכה פסולות.
לבעליהן, דלשת סין
אסורה חף בלגום, אל
אשת ישראל לא (ע"ז ט"ז).
בלשת. חילות גי'ם בלא
לעיר, על שם שמחפשים
ובלשית את העיר קרי לה
בלשת (שבת ט"א). על שם
שמחפשים וחותרים קרי
לנו בלשת כדממרגמין
ויחפש ובלש (ע"ז ע"ג)
שמחפשת חיל שמחפשת
ויחזק (נדה י"ג). בשעת
שלום. כגון שהוא של
אחת מלכות (שבת ט"א).
לנסך אין פנאי. ד"ה
הספק לא מקרי לכו
וטורדן במלחמה (ע"ז
ט"א). אחד טמא. קבר
מוטל בו לכהן וממלא את
כולו ואין עובר בו של
יחל (פסחים י"א). ועשה
נעט צטירות
אחר כך (שם). ובא חבירו
והלך בשני. ויענין סן
ששני שלק זה לא הלך
זה, דהשתא ודאי אחד מן
טמא (שם). אם נשאל זה
בפני עצמו. אם נשאל
כל אחד לחסם ספקו בפני
עצמו, טהור, ואם בלא כבת
אחת, הוהיל ובהוראה אחת
ס' לו לומר טמאין לא
טהורין, אי אפשר לומר
לכן טהורים אחת, שהרי
האחד ודאי טמא (שם).

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

הוראה. דמדעת וכיון דהגיע זמן ולא נפדית הרי היא של עובדי
כוכבים דביניהם משום הכי צעין עדים מעידין אותה שלא נסתרה:
נחשבה. דלחנה נחלתה להם לא צעין עדים הוהיל ועל ידי ממון
הוא: **ואיכא דרמי לה מרמא.** לא מתני לה להא דרב שמואל בר
רב יחזקא אפירושא דמתניתין בלשון
לא שנו אלא רמי מירמא מתניתין
וצרייתא אהדי ועלה שני רב שמואל
חילוק צין יד ישראל תקיפה ליד
העובדי כוכבים תקיפה: הני נשי
דגבני. שבעליהן ניתנו ודרך המלכות
להפקיר ציתם ונשיהן: **כן דוגמא.**
רולא היה ולעזר שמו כדאמרין
ב"ע עגלה ערופה (פסוקי מו). אל שני
דגבני הגונבים ממון לא מפקרי:
מתני' נרכוס. מלור מתרגמין
כרכוס (דברים ט). פסולות.
אסורות לבעליהן דלשת כהן אסורה
בלגום: **גב' בלשת.** חיל. על שם
שמחפשים כל המטמונים: **לבעול**
יש פנאי. דמקרי להו יצרייהו: רבי
יחזקא בן אלעזר אומר. אף צבעילה
פעמים שהן מותרות: **נרכוס של**
אוסה מלכות. אינו רואה להשחית את
צני העיר וכסודש עיר הסמוך
לממשלתו שומרה והיא לו למס עובד:
משמרות. מקום מעמד השומרים
שהעמיד המלך שלא יחבל אדם בלגשי
העיר: **דמהדר למחא נר.** שמו
קריב העיר ששללות ברחל ששימיו
קול נהשל איש רך עליהם וכלצים
ואוחים וזעקין: **וגוואל.** מקלות
וקיסמין להכשל בהן: **ולא קשיא**
ליה מדי. לא חייש למיעקרי איני
יחידה ולבעול הוהיל ואין הדבר
הפקר: **ומאי שנה משני צדדין.**
דכיון דבא לשאל עליו ועל חבירו אמר
רבי יוסי טמאין הכא נמי לכולהו
שרין כי הדדי: **אחד טמא.** שיש
בו קצרות מפסיק כל רחבו ואין
ידוע אחרו הטמא אל כל מוחזקים
בלחד מהן: **ועשה טהור.** נגע
בטהרות: **טהורים.** דכל חד כי
אחי לקמן תלין ליה למימר בטהור
הלך דהוה ליה ספק טומאה ברי"ה
וספקיו טהור: **טמאין.** דהיינו נימא
לכו טהורים אחת חד מינייהו ודאי
טמאין אל: **בגב' בלשת.** בלא
לשאל בבת אחת: **הכא נמי כו.**
ור' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי:

מה

האשה שנתארמלה פרק שני כתובות

באן בכרכוס של אותה מלכות. פי' שיושצין צטת לפי שאין
אחרת מלכות ויש פנאי לנסך ולבעול אל כל בלשת של מלכות
אחרת שאימת מלכות שצאו בגבולה עליהם אין לכן פנאי וכן פי' ר"ח
ור"ת וכן מוכח בירושלמי ופרקי כרכוס של אותה מלכות אי אפשר
ללא ערקא חדא מינייהו והוה לן
למשרינהו לכולהו ולמיתלי לקולא
דשצויה הקילו כדאמרין בסמוך אס
יש מחצואה אחת מלל על כל הכהנות
כולן אע"ג דמספקא לן בלחנה מחזקת
אלא אחת הכא פשיטא לן דשרו דהתם
לא ודאי נחצות אל הכא ודאי ערקא
ולפי' הקונטרס קשה טובא חדא
דפרין נתלי לחומרא וגבי מחצואה
תלין לקולא ועוד דמה מתוך דמהדר
למתא כו' ואין אדם נכנס לשם והא
קמני בלשת שנכנסה לעיר ועוד
כיון דהתא דע"ז פרין הוה ליה
למימר אי אפשר דלא ערק חד
מינייהו ונסך ועוד דהתם מפרש
טעמא לפי שאין פנאי לנסך ולית
ליה טעמא לפי שאין כרכוס של אותה
מלכות רואה להשחית את בני העיר
[ועוד מאי שנה שעת מלחמה משעת
בלגום] ויש לישב לפי שרית הקונטרס
דדני יחזקא בן אלעזר לא אחי לשני
מתני' אהיה דע"ז אלא אית ליה
שינויא דרב מרי ומתניתין דהתם נמי
בכרכוס של מלכות אחרת ולא בל
אלא לפרושי מתניתין וכן משמע
בפרק בתרא דע"ז (דף ע"ה). דפרין
התם ממתניתין דהכא אמתניתין
דבלשת ואלא מייתי התם דדני יחזקא:
והלך באחד מהם ועשה טהרות.
להכי נקט ועשה טהרות
ללענין האדם אלו מוקדים שיהם
לעבול ולהיות פן יצאו ליד טומאה
ודאי אס יגעו שניהם צכר אחד
לכן אומר להו זילו עבילו דהא נהרא
קמייהו ועוד דמשום דדני יחזקא
ס' ספא הוה ועבול טהור הלך בשני
ועשה טהרות הרי אלו טהורות ואס
קיימות הראשונים אלו ואלו תלויות
ואס לא טהר צינתים הראשונות
תלויות והשניות ישרפו:

ואם נשאל זה בפני עצמו וזה
בפני עצמו טהורות. לא
שיאכלם אדם אחד דלס כן ואלל
ודאי טומאה דהיי אמרין שצבעות
בפ"ד (דף י"ט). הלך בראשון ולא
נכנס בשני ונכנס חייז דטמא הוה
ממה נפשך: **בבא לישאל ע"יו**
וע"ה חבירו. אין לפרש שכל לישאל
צבת אחת דהתם מודו כולי עלמא
דטמאות מכל שכן דצלו לישאל שניהם
צבת אחת אלא כ"כ לישאל על עצמו
וטהוריו ואח"כ כ"כ לישאל על חבירו
דמר מדמי ליה צבת אחת כיון ששאל
על שניהם צבעמד אחד ומר מדמי
ליה לזה אחר זה כיון שטיהוריו קודם
והכא נמי כיון דשרו לכולהו כבת
אחת דמי אף על פי שאין בל לפנינו
אלא על אחת מי"מ הדבר ידוע לכל
שהרבה כהנות היו והיו כלילי בל לישאל
על כולם צבת אחת והכא מודו כ"ע
ונחנס דמק דקונטרס לפרש כר' יוסי:

לא

ולא נטמאתי מהו מי אמרין
מה

עין משפט
נר מצוה

קב א ב מ"י פ"ח מהל'
אסורי ביאה הלכה ל'
טו"ע דה"ע פ"ח ז סעיף
יא בזה"ל:
קב ג מ"י פ"ח מהל'
א"כ הלכה כו טור
ש"ע ס' סעיף י'
קד ד מ"י שם הל' ט'
טו"ע ס' סעיף א':
קד ה מ"י פ"ח מהל'
מלכות אסורות
הלכה כו פ"ח לאין קמח
טו"ע י"ד ס' קטע סעיף
י':
קו ז ח ט מ"י פ"ח
מהל' אסורי ביאה
הלכה כו כח טו"ע
א"ה"ע פ"ז סעיף י':
קז י ב מ"י פ"ח מהל'
אבות והטמאה הלכה
כ':

תוספות ר"ד

ומפקיר לה. ה"ד ע"י
נפשות א"ר כגון נשי
דגבני אמר חזקיה והוא
שנגמר דינן להריגה פי'
שבליהן נתלו ודרך
המלכות להפקיר ספס
ונשיהן ור"י אמר אעפ"י
שלא נגמר דינן להריגה.
והל' כחוקיה דהוא רביה
ד"ר יוחנן: עיר שבכשוה
כרכוס. פי' חיל הצרים
עליה. מצור תרגומו כרכוס
כל כהנות שבכשוה פסולין
לבעליהן פי' דבחזקת
שבכשוה קיימו ואנסה
אסורה לכהן ואם יש להן
עדים שלא בבעלו אפילו
עבר אפילו שפחה הרי אלו
נאמנים ואין אדם נאמן ע"י
צמיו לא האשה להעיד על
צמיה ולא הבעל להעיד
על אשתו ורמיהו בולשת
נכנסה לעיר. פי' חיל
ונקרא כן ע"י שמחפשים
את כל המטמונים תרגום
ויחפש ובלש בזמן שלום
חביות פתוחות אסורות
וסתומות מותרות בשעת
מלחמה אלו ואלו מותרות
לפי שאין פנאי לנסך.
אמר ר"מ לנסך אין פנאי
לבעול יש פנאי דיצרא
דעבירה תקף מין נסך ר"י
בן אלעזר משמיה דחזקי'
אמר כאן בכרכוס של
אחת מלכות אינן יראים
ויש להם פנאי לבעול
ולנסך. אבל של מלכות
אחרת יראים [שמא] יבוא
חיל מאיה מלכות לעזור
להן וממהרי"ם לשלול
ולהבירא ואין להן פנאי
לא לבעול ולא לנסך.
א"ר אידו ב"א אר"י ב"א
אם יש שם מחבואה א'
[מצלת] על כל הכהנות
ומותרות כלן: בעי ר"י
אם אינה מחזקת אלא
מי אמרין. מי אמרין
כל חדא וחדא היינו האי
א"ר לא אמרין ולא